

ter det foreliggende Forslag et Krav paa en Kapital af henholdsvis 3,600 og 2,400 Kr. Det ærede Medlem for Alborg lagde megen Vægt paa, at denne Kapital ikke skulde udbetales. Men jeg vil dog gøre opmærksom paa, at saaledes som Lovforslaget er affattet, vil Følgen deraf ganske sikkert blive, at man i Reglen maa komme til at udbetale Kapitalen. Arbejdsraadet kan jo nok træffe en anden Bestemmelse, idet det, som det hedder, kan fastsætte, at Kapitalen skal anvendes til Indløb af en Livrente for den paagældendes efterladte, naar Ulykkestilfældet har forvoldt Døden, men naar Arbejdsraadet ikke tager en saadan Bestemmelse, er der ikke andet at gøre med Kapitalen end at udbetale den. Der staar ganske vist i Lovforslaget, at Arbejdsraadet ogsaa kan vedtage, at Kapitalen skal udbetales. Men det er kommet ind ved en Zufurie, thi hvad skal der ellers gøres med Kapitalen? Vil man ikke binde sig til en Livrente, hvad da? Saa er der ikke andet at gøre end at udbetale Kapitalen, saa har vedkommende Krav paa at faa den. Kan man i Arbejdsraadet ikke enes om at binde Kapitalen, og det skulde være mærkeligt, om man kunde enes om det i ret mange Tilfælde, maa Kapitalen udbetales. Jeg har ikke noget imod det, jeg kan ikke se nogen Ulykke dert, men jeg vil fremhæve stærkt, at efter Lovforslaget vil det ganske sikkert blive Resultatet, at Kapitalen vil blive udbetalt. Et andet Spørgsmaal er, om de Kapitalbeløb, her ere nævnte, ikke ere for store, men det skal jeg ikke komme nærmere ind paa. Det er et af de Spørgsmaal, man maa drøfte meget nøje, fordi det afhænger deraf, hvor stor en Forpligtelse man lægger paa Industrien med Hensyn til Forsikringen. Den er netop væsentlig afhængig deraf, og som Forholdene ere nu, forsikrer Industrien frivillig for Kapitalbeløb af 1,500 Kr. og 1,000 Kr. som Regel. Men vi gaa altsaa op til mere end det dobbelte og stærker saaledes Byrden for Industrien betydelig ud over, hvad den nu er ved frivillig Forsikring. Jeg har tidligere nævnt, hvorledes Lovforslaget tænker sig Forholdet ordnet, nemlig derved, at Staten træder imellem som Garant over for Arbejderne med Hensyn til den Ret, Arbejderne opnaa ved Ordningen, men at Arbejdsgiverne ere pligtige til at refundere de paagældende Beløb til Staten. Heraf følger, som jeg ogsaa har sagt, at Arbejdsgiverne maa søge Forsikring mod den Udgift, som der saaledes deraf kan følge for dem. Men saa kommer der et andet Spørgsmaal frem, nemlig dette, om Staten, naar den saaledes tvinger de

industri drivende til at tegne Arbejderforsikringer, da ikke ogsaa maa blive pligtig til at anvise dem en billigere og rimeligere Maade, hvorpaa saadanne Forsikringer kunne opnaas. Herved ledes med andre Ord Tanken hen paa, om Staten, naar den fastsætter Bestemmelser som disse, da ikke ogsaa maa gøre Stridtet fuldt ud og oprette en Statsarbejderforsikring for derved at beskytte Industrien mod, at private Forsikringer, der bestaa, kunne skue deres Fordringer op til det ublu over for industrielle Arbejdsgivere. Jeg nævner dette Spørgsmaal, men jeg skal ikke komme nærmere ind derpaa. Kun skal jeg anføre, at i Norge, hvor man har ordnet sit Forhold i 1894 ved Lov af 23de Juli, er man gaaet til at løpette en saadan Anstalt. Det er en ren Forsikringsanstalt, hvor de paagældende Arbejdsgivere komme til at betale Præmie efter de almindelige Regler, ikke derimod en saadan Anstalt, som fandtes i Regeringsforslaget, idet denne ikke var nogen Forsikringsanstalt, men kun en administrativ Autoritet. Denne Statsanstalt, som man saaledes har i Norge, er tillige ordnet som en frivillig Forsikringsanstalt for Arbejderne i de ikke forsikringspligtige Bedrifter, saavel kollektivt af deres Arbejdsgivere som enkeltvis af dem selv. Men vil man gaa denne Vej og tage en saadan Statsanstalt, er det jo sikkert nok, at man let derved vil udsætte sig for, at man derved trænger den private Forretning til Side, og det vilde jeg ikke anse for heldigt. Jeg tror, at den private Forretning herhjemme er i udmærket god Gang, og at man skal være varsom for at lægge et saadant Tryk paa den, at den ikke kan subsistere og gaa videre ad den Vej, som den hidtil har betraadt. — Med Hensyn til Bestemmelsen af den Kapital, der skal udbetales Arbejderen i Tilfælde af Ulykke, henviser Forslaget til, at det er Arbejdsraadet, der skal fastsætte Størrelsen af Beløbet. Med Hensyn til Arbejdsraadet kan jeg ikke afholde mig fra den Indvending, at det jo er et meget stort Apparat, der her sættes i Bevægelse. Det ærede Medlem fra Alborg har udtalt, hvilken Fornøjelse afbøde Berg har følt ved at udarbejde disse Bestemmelser, og jeg kan saa godt forstaa, at det har tilfredsstillet ham i høj Grad. Men derfor er det jo ikke sagt, at det Resultat, der er kommet ud deraf, er godt. Det ligger i den store Sver, med hvilken han kastede sig over ethvert saadant Arbejde og ikke helmede, før han havde udført det paa en saadan Maade, at han selv var tilfreds med det. Deraf følger jo dog ikke, at ogsaa vi andre skulle være tilfredse, og det er rigtignok ogsaa et saa stort Apparat, at jeg tror, man skal vogte sig for at komme dertil. Men der er ogsaa